

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

ערר 22-1668

לפני כבוד חברי הוועדה:
ערן עסיס, עו"ד - יו"ר
טניה חכמוב, רו"ח - חברה

פארמוקן בע"מ, ח.פ. 514125749
באמצעות רו"ח משה אושרת

העוררת:

נ ג ד

רשות המסים

המשיבה:

באמצעות היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
מייל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

1. העוררת היא חברה העוסקת בחקלאות, בגידול מסחרי של צמח הקנאביס לצורך הפקת תרופה, המשווקת לחולים בהתאם לרישיון ועל פי מרשם רפואי כדין. המשיבה דחתה את בקשת העוררת למענק הוצאות קבועות בגין תקופת הזכאות ספטמבר-אוקטובר 2020 נדחתה, וכן את ההשגה שהגישה, וקבעה כי הירידה בהכנסותיה לא קשורה לנגיף הקורונה. בהחלטה בהשגה צוין כי הירידה בהכנסות היא נקודתית, בשים לב לתנודתיות בהכנסות העוררת ובדגש על העלייה בהכנסותיה בשנת 2020 בכללותה לעומת השנה הקודמת.
2. בכתב הערר טענה העוררת כי תחשיב הזכאות הוא דו חודשי וכי אין מקום להתייחס להשוואה בין שנת 2019 לשנת 2020. העוררת עמדה על תהליך הגידול והבהירה כי הכנסותיה מופקות בתום תהליך רב שלבי שאורך כ-6 חודשים. לטענת העוררת, בשל הסגרים העבודה נעשתה במתכונת איטית ובתפוקה מוגבלת, תוך הוצאת עובדים לחופשה ולחל"ת, וציינה 4 אצוות גידול ספציפיות שגידולן התעכב ולא הפיקו מהן הכנסות במועד. כן צוין כי חלו קשיים באספקת חומרים וציוד הנחוצים לתהליך הייצור.
3. במענה לשאלת הוועדה, הבהירה העוררת כי התוצרת שייצרה התעכב אכן שווקה בחודשים דצמבר 2020 וינואר 2021, ואולם נטען כי אלמלא חלו עיכובים בהליך באותה אצווה, הייתה אמורה להיכנס אצווה נוספת להליכי הייצור, וההכנסות בתקופה המאוחרת היו גדולות יותר.
4. בכתב התשובה, טענה המשיבה כי לפי טענות העוררת עצמה, הירידה בהכנסות אינה אלא בבחינת דחיית הכנסות, שכן ההכנסה הופקה במועד מאוחר יותר, וזאת בשים לב במיוחד

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

להכנסות הגבוהות של העוררת מיד לאחר מכן. כן צוין כי לא צורפו די ראיות לכך שהעיכוב בהכנת האצווה הרלוונטית חל בגלל מגפת הקורונה.

5. לקראת הדיון, הוסיפה העוררת וטענה כי העלייה בהכנסות בשנת 2020 לעומת השנה הקודמת נובעת משינויים ברגולציה שחלה על העוררת, שנכנסו לתוקף בסוף 2019 והביאו להגדלת ההכנסות בכל רכישה, בד בבד עם עליה בהוצאות; לפיכך, לטענתה, הנתון השנתי אינו צריך להוות אינדיקציה. בנוסף, ביקשה העוררת להוסיף לנימוקי הערר טענות לגבי האיחור במתן החלטה בהשגה – החלטה שניתנה בחלוף מעל שנה ממועד הגשת ההשגה, בניגוד להוראות החוק.

6. בדיון שבה העוררת על נימוקיה, והדגישה שלוש טענות שמצדיקות את עמדתה: האיחור במתן החלטה בהשגה, העיכוב בהכנסות מאצוות הגידול שגידולן התעכב והתארך, והשינוי ברגולציה המהווה הסבר לעליה במחזורי ההכנסות השנתיים. במהלך הדיון, נמנעה העוררת מלהשיב על שאלות הוועדה בעניין שיעורי ההוצאות שלה בשנת 2020, בטענה שנושא זה לא הועלה על ידי המשיבה ולא היווה אלא מרכיב צדדי בטענותיה. המשיבה עמדה בדיון על כך שטענת האיחור עלתה באיחור, וביקשה להשלים את טענותיה בעניין זה. המשיבה הסבירה מדוע אירע האיחור וכן הדגישה את העובדה שלמרות הזמן הרב שחלף, העוררת לא החזירה את המקדמות שהיא נדרשה להחזיר בהתאם לחוק, וציינה כי גם אם נגרמו לעוררת נזקים כתוצאה מהאיחור – התנהלות זו פיצתה עליהם.

7. לאחר ששמענו את טענות הצדדים בדיון, באנו לכלל מסקנה כי בסוגיית הזכאות למענק הדין עם עמדת המשיבה. העוררת אכן עומדת בתנאי של ירידה בהכנסות בתקופת הזכאות בהשוואה לתקופת הבסיס, אולם בהתאם להוראות החוק והפסיקה, מוטל עליה הנטל להוכיח את דרישת הקשר הסיבתי, קרי – להוכיח שהירידה נובעת מ"השפעה הכלכלית" של מגפת הקורונה.

8. ראשית, נציין כי הכנסות העוררת הן ממילא תנודתיות – הכנסותיה בתקופת הזכאות הן אמנם נמוכות מהממוצע, אך אינן שונות באופן מהותי מהכנסותיה בתקופות אחרות לפני פרוץ מגפת הקורונה (כגון, ינואר-פברואר 2019). על פניו, הירידה היא תוצר אקראי של נתון הכנסות גבוה בחודש אוקטובר 2019, ולכן הנטל המוטל על העוררת להוכיח כי היו צפויות להיות לה הכנסות ברמה דומה – הוא נטל גבוה.

9. העוררת טענה שחל עיכוב בהכנסות ספציפיות שהיו צריכות להתקבל בתקופת הזכאות, אך מודה שהכנסות אלו רק "נדחו" והופקו במועד מאוחר יותר. בנסיבות אלו, קיים ספק בשאלה אם למגפת הקורונה הייתה "השפעה כלכלית" על הכנסותיה. הספק בהקשר זה גובר לנוכח הכנסותיה הגבוהות במיוחד בחודש דצמבר 2020 (כ-19% ממחזור השנתי הופק בחודש זה). גם אם חל עיכוב מסוים בהפקת ההכנסות בתקופה הרלוונטית, כל עוד

מדינת ישראל ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

אלו נתוני ההכנסות של העוררת, לא ניתן לומר כי חלה ירידת הכנסות שנכנסת לגדר ההשפעה הכלכלית של נגיף הקורונה.

10. לטעמנו, די בנתונים אלו בכדי להביא לדחיית בקשת העוררת למענק. מסקנה זו הייתה מתבקשת גם אלמלא הייתה חלה עליה בהכנסותיה בשנת 2020. למעלה מן הצורך, נעיר כי הסברי העוררת לעניין השינוי ברגולציה, שגרר עליה גם בצד ההכנסות וגם בצד ההוצאות, אינם מתיישבים עם הנתונים; עיון בדיווחי ההכנסות והתשומות למע"מ מעיד על כך שהיקף ההוצאות נשאר דומה – הערך המוסף של העוררת נשאר יציב בשנת 2020 ואף עלה במעט. התעקשותו של ב"כ העוררת שהוא אינו נדרש להשיב לטענה בהקשר זה הייתה תמוהה, שעה שהוא עצמו העלה את הטענה שעליית ההכנסות באה בד בבד עם עליה בהוצאות.

11. עם זאת, אין להתעלם מטענות העוררת בעניין האיחור יוצא הדופן בשלב ההחלטה בהשגה, שהותיר את העוררת ללא התייחסות וללא מענה בתקופה ארוכה, למעלה מפי 3 מהתקופה שנקבעה בחוק. כפי שנקבע בהחלטות קודמות של הוועדה, במקרים שבהם סבירות החלטת המשיבה אינה מוטלת בספק, האיחור בהשגה אינו יכול להוות עילה עצמאית לקבלת הערר (ראו למשל ערר 1795-21 חיים ישראלי ובניו בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 18.1.2022; ערר 1664-21 ארג'נטרו אחזקות בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 30.1.2022; ערר 1947-21 סנסה ייצור נייר בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 2.2.2022). עם זאת, לאיחור בהשגה עשויה להיות השפעה על פסיקת ההוצאות הצדדים בערר (ראו למשל ערר 2133-21 אדיר מילר בע"מ נ' רשות המסים, ניתן ביום 15.2.2022).

12. אנו דוחים אפוא את הערר. המשיבה תישא בהוצאות העוררת בסך של 3,000 ש"ח.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 45 יום.

ניתנה היום, י"ג סיון תשפ"ב, 12/06/2022, בהעדר הצדדים.

1668-22

טניה חכמוב, רו"ח
נציגת ציבור

ערן עסיס, עו"ד
יו"ר הוועדה